לפי אכלו למצוה ולעכובי לא (א) והתניא ¹במכסת נפשות מלמד א שאין הפסח נשחט אלא למנויו שחטו שלא למנויו יכול יהא כעובר על המצוה א] ב)תלמוד לומר תכוסו הכתוב ג שנה עליו לעכב ואיתקש אוכלין למנויין זקני דרום לא מקשי וכי ב] לא מקשי נמי (א) מהא נמי אית להו פירכא ומה במקום שנטמאו בעלים בשרץ שמשלחין קרבנותיהם לכתחילה כהן שנטמא בשרץ אינו מרצה מקום שנטמאו בעלים במת שאין משלחין קרבנותיהן לכתחילה כהן שנטמא במת אינו דין שאינו מרצה ג] מיתיבי ד] ד) ה מפני שאמרו נזיר ועושה פסח הציץ מרצה על טומאת דם ואין הציץ מרצה על טומאת הגוף במאי אילימא בטומאת שרץ האמרת שוחטין וזורקין על טומאת ה] שרץ אלא טומאת מת וקתני אין הציץ מרצה אלמא נטמאו בעלים במת אין משלחין קרבנותיהם לא אי דאיטמו בעלים במת ה"נ הכא במאי עסקינן כגון שנטמא כהן בשרץ אי הכי אימא סיפא ג ניטמא טומאת התהום הציץ מרצה הא תני רבי חייא ו)לא ד אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד למת למעוטי מאי לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ לא למעוטי טומאת התהום דזיבה ואלא הא י)דבעי רמי בר חמא כהן המרצה בקרבנותיהם הותרה לו טומא' התהום או לא הותרה לו טומאת התהום תפשוט דטומאת התהום הותרה לו דהא הכא בכהן קיימינא דרמי בר חמא ודאי פליגי תא שמע ²ונשא אהרן את עון הקדשי' י)וכי איזהו עון נושא

לפי אכלו. הראוי לאכילה תכוסו עליו דהיינו שחיטה: **במכסת.** לשון מנין כמו מכסת ערכך (ויקרא כז): **ואיתקש אוכלין למנויין.** מה מנויין מעכבי אף אוכלים מעכבי ה] שאם שחטו לטמאים ולערלים וחולה ו] וזקן שאין יכולין לאכול כזית פסול ואפי' הן מנויין דהא לפי אכלו בהאי קרא כתיב לגבי ז] מנויין: **וכי לא מקשי נמי.** וסברי טמא מת משלח קרבנותיו בדיעבד אית להו הך פירכא גופא דפרכינן לעיל אמילתייהו דמוקמינן ח] מתניתין בכהן טמא שרץ אבל כהן טמא מת הציץ מרצה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרץ אמרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה במקום כו' בעלים.** יחיד: **מיתיבי.** לזקני דרום: **מפני שאמרו.** משנה היא בכילד צולין (פסחים דף פ:) שהנזיר ועושה פסח כו'. קס"ד ט] האי טומאת הגוף בבעלים קאמר ולהכי נקט נזיר ועושה פסח דאילו שאר קרבנות אין טומאת בעלים פסול בהן אבל עושה פסח אכילתו מעכבא ונזיר נמי כשנטמא במת שסתר נזירותו וצריך לחזור ולמנות כדכתיב (במדבר ו) וכי ימות מת עליו וגו' ואין ראוי לקרבנות תגלחתו עד שיטהר ויביא תחילה קרבנות (ב) נזירות טומאתו שתי תורים ואשם וימנה את נזירתו ואחר כך יביא קרבנות נזירות טהרה וקתני אין הציץ מרצה בדיעבד: **אלמא נטמאו כו'.** כלומר אם שלח קרבנו ושחטו וזרקו עליו לא נפטר מפסח שני: **הכי נמי.** דמרצה ציץ: **כגון שנטמא כהן בשרץ.** כדתנן טמא פסול ואוקימנא בשרץ ותנן נזיר ועושה פסח וה"ה לכל קרבנות יחיד. והא דנקט הני משום סיפא נקט דבעי מיתני נטמא טומאת התהום הרי זה מרצה וכי גמירי היתר טומאת התהום בנזיר ועושה פסח גמירי לה בכילד צולין וטומאת התהום טומאת ספק והתם מפרש איזוהי טומאת התהום כו' והילכתא גמירי לה דהותרה בנזיר ועושה פסח כדאמרי' בכילד צולין [פסחים דף פא:]: **לא אמרו.** דהותרה טומאת התהום בנזיר ועושה פסח אלא בטומאת המת בלבד: **מאי לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ.** דלא הותרה ומק"ו לא אתיא שאין דנין ק"ו מהלכה ט): **טומאת התהום דזיבה.** כגון ראה בין השמשות ספק כולה מן היום או כולה מן הלילה ואין כאן אלא ראייה אחת ספק חציה מן היום וחציה מן הלילה והוי לה כשתי ראיות דזב מטמא בימים ובראיות י) והך טומאת התהום הוא דממעט משום דחמירא דיוצאה עליו מגופו: **דבעי רמי בר חמא.** בכילד צולין [שם]: **כהן המרצה בקרבנותיהן.** של נזיר ועושה פסח הותרה לו טומאת התהום אם נטמא בה: **והא י] הכא בכהן אוקמא לה.** לרישא דקתני אין הציץ מרצה על טומאת הגוף ועלה קתני נטמא טומאת התהום הרי זה מרצה: **דרמי בר חמא פליג יא] הוא.** אדזקני דרום הוא מוקים להאי בטומאת בעלים וסבירא (ג) דאין יחיד טמא מת משלח קרבנותיו דאכילת פסחים מעכב: **תא שמע.** תיובתא לרמי בר חמא: **ונשא אהרן.** בציץ כתיב: **את עון הקדשים.** פסול קרבנות ירצה בציץ:

אם

הכא נמי נייתי ק"ו ליפוק מהיקשא ועוד קשה היכי יליף טמא שרץ דיחיד בק"ו מטמא מת דיחיד הא טמא יב] גופיה דיחיד יליף על ידי מתוך וכי האי גוונא חשיב בנין אב בפרק איזהו מקומן (לקמן דף נא.) דקאמר לן בדם כשר הואיל ולן כשר באימורין ודבר הלמד בבנין אב אינו חוזר ומלמד בקל וחומר וי"ל דבעיא היא באיזהו מקומן והכא אם יג] נאמר דילפי' קאמר ועוד י"ל דהאי מתוך אינו בבנין אב דאי הוי בבנין אב א"כ יאכל ביחיד כבציבור: **זקני דרום לא מקשי.** וזקני דרום תנאי הוו ופליגי אמתני' דתמיד נשחט (פסחים דף סא.) דתנן השוחט לערלים ולטמאים פסול אי נמי סבירא להו כר' נתן ולית להו הא דקאמר הש"ס בכילד צולין (שם דף עח:) דמודה ר' נתן היכא דגברא לא חזי: **מפני שאמרו נזיר ועושה פסח.** אע"ג דפרשי' זקני יד] דרום תנאי היא אפירכא טו] דסיפא סמיך דנטמא טומאת התהום מרצה (דכולי עלמא אית להון טז] טומאת התהום מרצה) דהילכתא גמירי לה כדאיתא פרק כילד צולין (פסחים פ:) וכן ברייתא דר' חייא לא אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד דפריך מינה התם לרבי יוסי: **אלא בטומאת מת בבעלים** יז] וקתני **אין הציץ מרצה.** וקשיא לזקני דרום דאמרו איש איש למצוה: **לא למעוטי טומאת התהום דזיבה.** וא"ת מ"מ קשיא ברייתא דר' חייא דלא אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד הא איטמי כהן טומאה ידועה לא מרצי ותירץ ה"ר חיים דמיירי במת בשביעי והוי כטומאת שרץ דשוחטין וזורקין ולא מרצי משום דמכפרין כמתכפרין והשתא חמיר בשביעי דלא מרצי וטמא מת בראשון מרצי והיינו טעמא דבשביעי יכול לעשות בטהרה על ידי שליח וחזי למיכל לאורתא אבל בראשון לא אפשר לתקנו ולעשותו בטהרה לכך בדיעבד כשר ומיירי ברייתא דר' חייא יח] [בטומאת התהום דאי איטמי] כהן בטומאת ודאי של שרץ או במת בשביעי שלו אינו מרצה ביחיד אפי' בדיעבד (שהרי אינו מרצה בציבור בתמיד) דהא מכפרין כמתכפרין וציבור טמאי שרץ או בשביעי של מת לא עבדי בטומאה אלא שולחים קרבנותיהם על ידי טהורין כיון דחזו לאורתא אבל בטומאת התהום מרצה כהן ביחיד אבל בבעלים לא מתוקמא ברייתא דר' חייא דכיון דשוחטין וזורקין על טמאי שרץ ושולחים קרבנותיהם ביד טהורים איזה ריצוי צריך שייך וגם טומאת התהום נמי לא שריא להו למיעבד אינהו גופייהו כיון דשוחטין וזורקין עליהן ומצו למיעבד ע"י טהורין ועוד יש לפרש דמיירי בכהן שקיבל הדם בטומאת התהום דמת שמרצה לכתחילה לזרוק ולא מהדרי' אטהורין אפי' איכא כהן טהור הא טומאה ידועה לא מרצה לכתחילה אלא מהדרינן אטהורין דטומאה דחויה היא בציבור י) וכי האי גוונא צריך לפרש בפרק כילד צולין (שם פא.) דבעי התם כהן המרצה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא הותרה ומאי קמיבעיא ליה הא קיימא לן במועדו אפי' בטומאה אלא אי יכול לזרוק בטומאה לכתחילה קמיבעיא ליה כדפרישית ואפי' איכא טהורין: **טומאת התהום דזיבה.** פ"ה כגון ראה בין השמשות של י"ג יט] ספק כולה מן היום או מן הלילה ואין כאן אלא ראייה אחת ספק חציה מן היום וחציה מן הלילה ויש כאן שתי ראיות דזב מטמא בימים ובראיות וקשה דבפרק כילד צולין (ג"ז שם) לא מצי משכח לרבי יוסי טומאת התהום כ] ולימא כי האי גוונא ונראה לי ברו"ך דבעינן שהספק לא יהא נודע עד לאחר שחיטה כא] ואם אמרו לו לאחר שחיטה ראית בין השמשות סוף יום שלשה עשר הא בעינן טומאת כב] התהום שלא יהא אחד מכיר בסוף העולם לכך בעי התם בשלמא לרבנן משכחת לה דשחטו על זב בשביעי שלו דשוחטין וזורקין על טמא שרץ ואח"כ ראה וסותר אבל לר' יוסי דאמר מקצת היום ככולו ומכאן ולהבא מטמא ולא סתר מידי [היכי משכחת ליה] ורבינו הקשה לימא שראה לפני שחיטה ושחטו עליו וחזר הזב וראה שניה דסתר אפי' לר' יוסי וצריך למנות שבעה דזב תלוי בראיות וליכא לא תחילת היום בטהרה ולא סוף היום ולדידי אתי שפיר דכיון דראה בלפרא מיד היה ספק אולי יראה עוד ביום כג] והוי כנודע הספק קודם שחיטה ורבינו מתרץ בזה דכיון דראייה ראשונה אינה מטמאה במשא [זבים פ"א מ"א] א"כ מועיל לו מה ששחטו וזרקו עליו אע"ג דראייה שנייה מצטרפת לראשונה לחייבו מנין שבעה מכל מקום לעולם היה קרוי טמא שרץ בשעת עשיית הקרבן וגם אחר כן לא פקע שמו ויצא ידי פסחו וקשה על פירושו כד] משמעתין (כהן המרצה בציבור כה] היא) וי"ל כגון שראה אחת בי"ג וטבל והעריב שמשו ושחט למחר הפסח ולאחר הפסח ואחרי כן ראה שנייה ומצטרפת ואין זה קרוי נודע הספק קודם שחיטה כיון שטהור גמור בשעת שחיטה וליכא למימר אולי יראה לשני כו] ימים ומצטרפין דלר' כז] יוסי אינה מצטרפת לראשונה. ברו"ך:

מסורת הש"ס

א) פסחים סא. עח: ע"ש, ב) ירוש' פסחים פ"ה ה"ג, ג) [פסחים שם יומא לט: נא: יבמות מ. שבועות יז. מנחות יט:] מכילתא בא פ"ג, ד) פסחים פ: תוס' פסחים פ"ה ה"ה, תו' נזיר פ"ו ה"ג, תו' מנחות פ"ק ה"ה, ה) נזיר סג: [פסחים פ: פא:] ירוש' פסחים פ"ז ה"ז, וע' נזיר פ"ט ה"ב, ו) פסחים פ: ירוש' פסחים ונזיר שם, ז) פסחים טז: יומא ז. מנחות כה. ות"כ ויקרא נדבה פ"ד ה"ט, ח) פסחים סא., ט) נזיר נז., י) זבים פ"א מ"ו, כ) יומא ו ע"ש.

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא מקשי נמי מיהא אית כצ"ל ותיבת נמי נמחק: (ב) רש"י ד"ה מפני וכו' קרבנות נזיר טמא שתי תורים: (ג) ד"ה דרמי וכו' וסבירא ליה דאין:

שינויי נוסחאות

א] המצוה וכשר כצ"ל (ש"מ): ב] גי' ש"מ אמר רב אשי וכי לא מקשי נמי אית להו כו': ג] בכי"מ נוסף קשיא: ד] בכי"ל ת"ש מפני כו': ה] צ"ל טמא (גליון): ו] ולחולה ולזקן כצ"ל (ש"מ): ז] צ"ל גבי (*ש"מ): ח] דמוקמי (ראי"ט): ט] קס"ד דהאי אין הציץ מרצה על טומאת הגוף כו' (ש"מ): י] צ"ל דהא (ש"מ): יא] פליג' אדזקני דרום דהוא מוקים כצ"ל (שמכ"י): יב] טמא מת (ש"מ): יג] אם תמצא לומר דילפי' כצ"ל (ש"מ): יד] דזקני (שמכ"י): טו] תיבת אפירכא אינו מובן. וי"ל דר"ל שיכולין לפרוך מסיפא (גל' קה"י בקיצור): טז] להו טומאת התהום דהילכתא כו' כצ"ל (ש"מ). ובלצ"ק מוחק כל התיבות שבסוגריים: יז] צ"ל דבעלים (ש"מ): יח] חייא בכהן בטומאת כו' ואינו מרצה ביחיד כו' כצ"ל ול"ג התיבות שבסוגריים (ש"מ). ועי' פ"מ: יט] תיבות של י"ג נמחק (ש"מ. וכ"ה ברש"י). וע' במפרשים שמקיימים הגירסא. וכ' אות כא: כ] התהום דזיבה (ש"מ): כא] שחיטה, ואפילו אמר לך לאחר שחיטה ראיתי בה"ש של י"ג הא בעינן כו' כצ"ל (צ"ק): כב] צ"ל בטומאת (ש"מ): כג] צ"ל בו ביום (ש"מ): כד] פירושינו דשמעתין בכהן המרצה בצבור איירי וי"ל כו' (ש"מ). ועי' בס"ז, צ"ק, פ"מ, ומ"נ. ובקר"א גר' וקשה על פי' רש"י מהא דשמעתין בכהן המרצה איירי. ותיבת בצבור ט"ס הוא. ועש"ב: כה] נ"א בצבור דהא לא הותרה טומאת שרץ. כן הוא בגליון בשם צ"ק. אבל בצ"ק ליתא. והרס"ק מוחק מה שבסוגריים: כו] צ"ל שני (צ"ק ועו"ש. וכ"ה בד"ו). ועי' גל' קה"י שמבאר זה. ובחזו"א סי' ק"ג סק"ג כתב דסיום דברי התוס' קשה לעמוד עליהם, עש"ב: כז] מכאן ואילך הוא קטע אחר בכ"י, אלא שבד' וילנא סברי דשייכי אהדדי, וצ"ע בזה וגם בתוכן הדברים דלהלן שאינם ברורים כ"ל:

שיטה מקובצת

מקום שנטמאו בעלים במת כו'. תימה דדיו לבא מן הדין להיות כנדון בסוף דינא, מה בעלים לכתחלה לא מרצה אבל דיעבד מרצה אף כהן בדיעבד מרצה, והשתא לא קשה מידי דהא דמרצה ביחיד דקאמרי דיעבד דוקא קאמרי, וי"ל דלפי מה שפי' הר"פ (לעיל כב: ד"ה מקום) ניחא דלפי' דלא בא משום ילפותא גמור כי אם לסתור סברת זקני דרום, הילכך לא שייך למימר לא דיו ולא שום פירכא כיון דאין זה אלא סתירת דברים בעלמא (לשון מהר"פ): **במאי אילימא בטומאת שרץ כו'.** תימה היאך מתוקמא בטומאת שרץ הלא נזיר אינו (מעכבו) [מעוכב] מלאכול קרבנותיו בשביל טומאת שרץ דבנזיר כתיב וכי ימות מת עליו בפתע פתאום וכו' (במדבר ו, ט) [סותר] ומביא קרבן טומאה אבל בטומאת שרץ אינו סותר ומביא קרבן טומאה, וי"ל דטומאת שרץ דקאמר ר"ל כעין טומאת שרץ כגון טמא מת בשביעי שלו. וא"ת והלא לא שייך (שביעי) [גבי קרבן נזירות למימר] ששחטו עליו בשביעי שלו, שהרי הוא סותר כל נזירתו ואינו מביא קרבן תגלחתו עד שימנה כל נזירתו שלאחריה, [ד]מביא קרבן טומאה ואח"כ מונה כל נזירתו בטהרה ומביא קרבן תגלחתו, [והרי] כבר עבר הרבה ימים דלא הוי שביעי שלו. וליכא למימר קרבן נזירתו דטומאה קאמר שמביא אשם ושתי תורים וקאמר אם הביא בשביעי שלו דאינו נפטר דאין לו להביאם [אלא ביום] שמיני, הא ודאי ליתא דאין אכילתו מעכבת בקרבנות, מידי דהוה אשאר קרבנות שאין אכילה פוסלת רק בפסח ונזירות טהרה דגלי קרא. ונראה דמשכחת שביעי בנזיר כגון שנטמא לאחר (מלאת שמונה בנזירותו) [מלאות ימי נזירותו] ונטמא קודם הבאת קרבנותיו דאינו סותר אלא מונה ז' ימים (ונאכל) ומביא קרבן תגלחת דטהרתו בשמיני, ועל זה [אמר] אם הביא בשביעי דאין הציץ מרצה ובעיא טהרת בעלים בנזיר כמו בפסח (מהר"פ): **הכא במאי עסקינן כגון שנטמא כהן בשרץ.** וא"ת מאי מקשה לזקני דרום, אימא דאין הציץ מרצה (דיעבד) [לכתחילה] קאמר, וכמו כן מרצה ביחיד דקאמרי זקני דרום [בדיעבד קאמרי, וי"ל] דמשמע ליה מדקאמר אין הציץ מרצה אף בדיעבד קאמר כדנפקא לן לקמן (ע"ב) מעון הקדשים ולא עון המקדישים: **אימא סיפא כו'.** ואי אמרת דרישא דמתניתין בנטמא בשרץ, היכי קאמר בסיפא נטמא

עין משפט נר מצוה

סז א מיי' פ"ב מהל' קרבן פסח הלכה א:

סח ב ג מיי' פ"ד שם הל"ב ופ"ו שם הלי"ב ופ"ד מהל' ביאת מקדש הל' ו ז ופ"ו מהל' נזירות הלכה טו:

סט ד מיי' פ"ו מהל' נזירות הלכה יח:

◆

תורה אור השלם

1. וְאִם יִמְעַט הַבַּיִת מִהְיוֹת מִשֶּׂה וְלָקַח הוּא וּשְׁכֵנוֹ הַקָּרֹב אֶל בֵּיתוֹ בְּמִכְסַת נְפָשֹׁת אִישׁ לְפִי אָכְלוֹ תָּכֹסּוּ עַל הַשֶּׂה:
שמות יב, ד

2. וְהָיָה עַל מֵצַח אַהֲרֹן וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת עֲוֹן הַקֳּדָשִׁים אֲשֶׁר יַקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מַתְּנֹת קָדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהֹוָה:
שמות כח, לח

◆

מוסף רש"י

הציץ מרצה על טומאת דם. ותגלחתו כשרה ומותר לשתות יין ולטמא למתים ואין הציץ מרצה על טומאת הגוף. ואם (טמא) [נטמא] בעת הבאת קרבנותיו סותר את הכל: **לא אמרו טומאת התהום אלא במת בלבד.** אבל שאר טומאות ספק לא הותרו: **כהן המרצה בקרבנותיהם.** דנזיר ועושה פסח, הותרה לו טומאת התהום. אם נטמא גופו בספק טומאה, וקרבן יחיד אינו דוחה שבת וטומאה (פסחים פ:) **את עון הקדשים.** פסול הקרבן יכשיר וירצה ואינו מכפר על האוכלין אותו טמא, דעון הקדשים כתיב ולא עון הכהנים (שם טז:). ואין לומר שיכפר על עון הכהן שהקריב טמא. שהרי עון הקדשים נאמר ולא עון המקריבים, הא אינו מרצה אלא להכשיר הקרבן (שמות כח לח) **וכי איזהו עון נושא.** איזה פסול הוא מכשיר (פסחים טז:). איזה עון יארע בקרבן שיהא הציץ מרצה עליו שיהא כשר (יומא ז.):

◆

שיטה מקובצת (המשך)

כו' פי' בשרץ והא תנא ר' חייא כו' (הר"פ): **לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ.** תימה אדדייק מסיפא תיקשי מגוף הברייתא דרבי חייא דקתני לא אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד, משמע דוקא בטומאת התהום אבל בטומאה ידועה לא מרצה, אלמא בנטמאו בעלים במת אין משלחין קרבנותיהן. ואי בטומאת כהן קאי כמו ברישא דאוקמית שנטמא כהן בשרץ, (ו)מ"מ קשה דהא אמרי זקני דרום דמרצה, וי"ל דה"א לא אמרי' טומאת התהום דמרצה לכתחילה אלא למת בלבד אבל בטומאה ידועה אינו מרצה לכתחילה אבל בדיעבד מרצה שפיר, ובטומאת כהן מיירי והוי כמו זקני דרום. וקשה דא"כ משמע דטומאת התהום מרצה לכתחילה קאמר, ובפסח שני קאמר דוקא דיעבד גבי מי שישב על האבן, וי"ל דהתם מיירי בכהן שעדיין לא עשה שום עבודה אבל הך מיירי בכהן שכבר קיבל הדם בדיעבד, ומזה בא למעוטי טומאה ידועה דדוקא בטומאת התהום מרצה בדיעבד לזרוק באותו כהן ולא מהדרינן אטהורים ואפי' איכא כהן אחר טהור, אבל בטומאה ידועה לא מרצה בטומאה אף לאחר שקיבל דם בטומאת צבור אלא מהדרינן אטהורים: **לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ.** פי' וא"כ היכי תני סיפא נטמא טומאת התהום הציץ מרצה דבע"כ היינו טומאת התהום דשרץ דהא רישא וסיפא בחד גווני היא. [הג"ה] וקשה כח] לי על זה דהא אוקמינן מילתא דר' חייא במת ובשרץ א"כ הוי שפיר דומיא דרישא, וגם התלמוד מתחילה לא היה מקשה לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ (אלמא) [אלא] משום דא"כ לא מתוקמא (דשרץ) [רישא] בטומאת שרץ דלא הוי רישא דומיא דסיפא וממילא [ליכא] למעוטי טומאת תהום דזיבה, אבל מתני' מתוקמא שפיר בשרץ הוי רישא דומיא דסיפא. אבל מה שהקשה רבינו פרץ ז"ל דלא הוי רישא דומיא דסיפא, לא קשיא דאין לחוש מן הדיוק אם יהיה סותר (דריש כלל) [הרישא] כשנאמרו למעוטי טומאת התהום דזיבה תעמיד אותו בבעלים, שזהו הדיוק אין לחוש אם [לא] יהיה דומיא דרישא. נ"ל ברוך: **טומאת התהום דזיבה.** וזה לשון הרב רבינו פרץ ז"ל, פי' רש"י ז"ל כגון ראה בין השמשות כו' עד וזב מטמא בראיות כבימים ושתים לטומאת שבעה כדאמרי' (מגילה דף ח.) שתים לטומאה ושלשה לקרבן, (דלענין) [ולענין] כהן מקריב איירי בשמעתין. ול"נ דטומאת התהום משמע דלבסוף נתברר הדבר ובכה"ג לא נתברר הדבר יותר מבתחילה בשעת טומאה. אלא נ"ל כדמפרש התם כגון בשביעי שלו ולאחר שהביא קרבנותיו של נזירות ראה וסתר דזהו טומאת התהום שנתברר לבסוף, אבל בשעת שהביאו קרבנותיהן נזיר ועושה פסח לא היה יודע אם יראה יומים. ומיירי ע"כ בבעלים דאי בכהן לא היה נכנס בעזרה אם היה זב ואפילו בעל ב' ראיות דהא מחוסר הערב שמש וכ"ש בזב בעל שלש ראיות דהא מחוסר כפרה, וא"כ אפילו קודם שראה איך היה נכנס מתחלה להקריב קרבנות בעזרה. והך דר' חייא לא הוי דומיא דרישא דהא אוקמינא רישא בכהן שנטמא והך דר' חייא איירי בבעלים. ואל תתמה על זה דהא בלאו הכי נמי לא הוי דומיא דרישא ממש דהא אוקמינא רישא בטומאת שרץ ומילתיה דרבי חייא איירי במת, והתם אפי' בדיעבד אין הציץ מרצה כדפי', ובמילתא דר' חייא הוי אפי' לכתחילה. כך פי' מורי [ע"כ]:

תוד"ה זקני דרום כו' ופליגי אמתני' כו' דתנן לערלים ולטמאים פסול. עי' בהשמטות בסוף המסכת: